

(1)

א. עיין משנה מסכת ערלה פרק א משנה ג

אילן שנעקר והסלע עמו שטפו נהר והסלע עמו אם יכול לחיות פטור ואם לאו חייב

ב. עיין שו"ת שבט הלוי חלק ה סימן קנו

לשון התורה שממנו אנו מוציאים הדין דבעינן נקוב כי תבאו אל ארץ אחוזתכם ונטעתם י"ל דוקא שעת נטיעה דבערלה..ההקפדה רק על הנטיעה.

(2)

עיין מסכת גיטין דף ז עמוד ב

עפר חו"ל הבא בספינה לארץ. חייב במעשר ובשביעית, א"ר יהודה: אימתי? בזמן שהספינה גוששת, אבל אין הספינה גוששת - פטור. א"ר זירא: עציץ נקוב המונח על גבי יתדות, באנו למחלוקת רבי יהודה ורבנן. אמר רבא: דילמא לא היא, עד כאן לא קאמרי רבנן התם - אלא בספינה דלא מפסיק אורא, דמיא כי ארעא סמיכתא דמיא, אבל עציץ דמפסיק אורא - לא.

(3)

עיין חזון איש הלכות ערלה סימן ב ס"ק יג

- א.** מיהו אילן שנעקר וסלע עמו אף אם נתנו בעציץ שאינו נקב קדם שנטעו מחדש לא אמרינן כיון שנתנו בעציץ שאינו נקב בטל חיותו ובטלה נטיעתו ראשונה וכשחזר ונטעו הוי ליה נטיעה חדשה. וראיה מהדא דגיטין.
- ב.** ואי אור כאינו נקב הרי נפסקה חיותו, אלא ודאי דגם בנתנו באינו נקב לא נתבטלה נטיעה ראשונה.
- ג.** ומיהו דלא דמי דסלע שבאור הוי שרש כנגד נקב ובזה ודאי גם אור כנקוב דהא נוף דבאור חשיב כמחובר.

(4)

עיין דרך אמונה הלכות מעשר שני פרק י

וכשמעבירין את העציצים הנקובים יש להזהר שלא יעבירוהו באוטו של מתכת וכה"ג דהוי כהפסיק היניקה ורק אם האוטו נקוב כדין מותר או שיעבירוהו בעגלה נקובה:

(5)

עייך חוט שנה פרק ג הלכה יא הלכות שמיטה

- א. ולמעשה נוהגים להחמיר בהעברת שתילים ממקום למקום למנות ג שנים משעה שנטעם מפני שאין בירור גמור בזה וצריך להחמיר
- ב. וגם שמא נתפרק או נתמעט הגוש עפר ואין בו כלי לחיות
- ג. ומה"ט יש להחמיר גם לענין שביעית ואין להעביר שתילים או אילנות של עצי מאכל ממקום למקום בתוך מ"ד יום סמוך לשביעית
- ד. ועכ"פ לענין בדיעבד אם נטע בתוך זמן זה לחז"ל קנסוהו ליעקור נראה לבזה אין צריך להחמיר ולעקור

(6)

עייך שו"ת שבט הלוי חלק ה סימן קנו

נמצא דלהלכה לכתחילה צריך להעביר באופן שלא יהיה הפסקה ומשכחת לה במכונית ועגלה עקומה סמוך לקרקע ויש לה רשות מלמטה, ואם דיעבד העבירו בדין עציץ שאינו נקוב אין להרעיש ע"ז.